

Január

Január prešiel rýchlo. V podstate sa deti naháňali za známkami a ja som ich v tom podporovala. Nakoniec dobojovali statočne. Milla s Arliem po dvoch dvojkách a Gwen si ešte drží samé jednotky. Milla bola sklamaná, chcela mať iba jednotky, aby dostala čo najviac bodov na prijímačky. Už sa s tým vyrovnala a bude musieť zamakať na prijímačkách čo najlepšie.

S Arliem som netušila....po toľkých chodeniach do školy, mal nakoniec z francúzštiny dvojku. Nerozumiem načo robila učiteľka toľko drám okolo počas školského roka. Keďže sa s ňou tato porozprával, tak dúfal, že ten druhý polrok bude pokojnejší a nájde si niekoho iného koho treba vycepovať.

Február

Noc Na LOMNICKOM ŠTÍTE....teda 2 noci

Želala som si, aby sa deti aspoň na moje narodeniny nehádali. Aj mi to sľúbili, len na to akosi hneď aj zabudli a Arlie s Gwen sa doťahovali aj tak. Ešteže sme mali objednanú noc na Lomnickom štíte, z piatku 3. na sobotu 4. februára. Milla mala ostať jednu noc sama doma a krpcov sme dali ku Timoteho mame, ktorá ich vyzdvihla v piatok hneď po škole. Vyrážali sme hneď ráno po rozvezení a s malou dušičkou. Podľa predpovedí sa blížila kalamita a z Lomničáku nám stále nedali vedieť. Dokonca, keď sme boli už pri Nitre, ešte stále nemali potvrdené informácie. Tak sme aspoň

vyskúšali tatovo nové služobné auto, na ktoré celú cestu nadával, pretože mu pomali zožerie celú výplatu. Dorazili sme do zasneženej Tatranskej Lomnice a hneď som mala chuť sa ísť postaviť na lyže. Svahy boli plné a po chvíli som ľutovala, že nemám pančuchy, lebo sedieť v lanovke na Skalnaté pleso pri -13°C nie je najpríjemnejšie.

V reštaurácii sme si pochutali na uvítacom olovrate a medzitým riešili s realitným maklérom postup pri kúpe domu, ktorá sme večer predtým boli pozrieť. Do poslednej idúcej kabínky na Lomnický štít sme nastupovali ešte s jedným párom a páni lanovkári žartovali, že sa uvidíme budúci týždeň, lebo ide víchrica. Aj som sa zasmiala, ale pohľad do bielej hmly, ako sme stúpali do 2 634 metrov ma veľmi neupokojil. Meteorologická stanica na Lomnickom štíte je najvyššie položená na Slovensku. Je to v podstate kamenná budova s kupolou na vrchu, čo skrýva obrovský teleskop na sledovanie slnka a všetkého, čo sa na oblohe nachádza.

Dostali sme uvítaciu hruškovicu a vážny pán čačník nás zaviedol do izby. Boli tu až 2 útulné, zvyšok budovy slúži ako výskumná stanica pre meteorológov a astrofyzikov. Ak si sem niekto kúpi lístok, má 50 minút na nafotenie a potom hajde spať dolu. Výhľad bol teraz nulový. Pri -19°C stupňoch boli rifle ako z chladničky. Aby ma neodfúklo, tak som sa držala zábradlia a sopel mi vyfukovalo všetkými smermi.

Hneď sme sa šupli do postele, lebo sa zdvihol vietor a do sklennenej tabule nepríjemne narážal. Kým prišla večera, stiahli sme takmer celý šampus. Hore som sa mierne tackala. Druhý pár,

ktorý noc tiež dostal ako darček, bol veľmi príjemný. Uchichotaní ako my Lucka a Jarko z Ružomberku. Užili sme si 4-chodovú večeru a vtipkovali sme o možnosti, že zajtra nás dolu kvôli vetru nezvezú. „*Nevadí, aspoň si oddýchneme*,“ tešil sa tato. A ja som rozmýšľala, kedy ho začnú žrať mrle.

Noc bola chladná. Zababušená po nos, a som nechcela radšej ani na záchod. Na chodbe boli okná namrznuté aj zvnútra a v čele som cítila tlak a bolesť. Nos som mala na kompletku zapchatý.

V sobotu ráno tato vyskočil ako srnka. O 7 ráno nás nebudili, tak sme vedeli, že ostaneme. Na výhliadkovej rampe bolo meter snehu. Tato s radosťou malého chlapca chodil odhŕňať sneh. Zakaždým sa vrátil zamrznutý. Elegantný pán čašník nás obsluhoval s rovnakou pompéznosťou, iba vymenil bielu kašeľu s kravatou za tepláky. Na raňajky nám naservíroval párky a oznámil:

„Pri tomto vetre sa dnes dolu nedostaneme. Ale postarám sa o vás.“

Asi nám odľahlo všetkým. Jeho barový pult mal síce veľa alkoholu, ale dlho by sme na ňom nevydržali. A tak sme strávili seň príjemným trkotaním s Luckou a Jarkom, robili návrh obývačky, ako by sme ju pretvorili na svoj obraz a povzbudzovali tata, ktorý chodil statočne odhrabávať sneh, aby nás nezasypalo. Dávno som ho nevidela tak spokojného. Medzitým sme si aj zdriemli a pozreli dokument o prerábaní starých domov. Očká mi žiarili. Už iba kúpiť ten nový dom. Ujo čašník nám na obed aj večeru vykúzlil v svojej malej kutici famózne jedlo a skromne vždy povedal, že to len tak.... a pridal k tomu aj pár

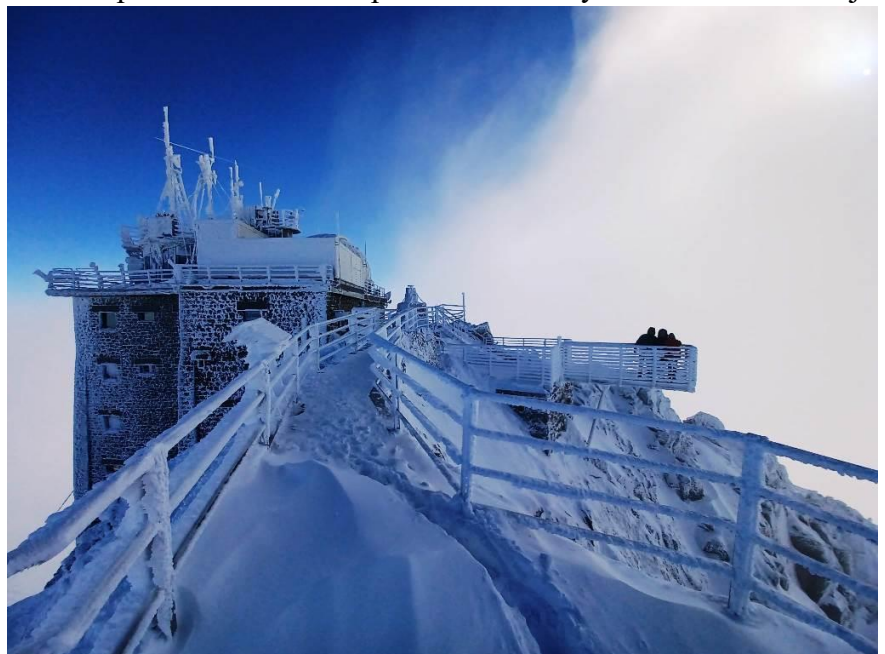
historiek z jeho práce.

Druhá noc bola lepšia. Vietor síce išiel vydrapiť okno z pántov, ale už ma tak nebolela hlava a spala som ako drevo. V nedeľu ma dokonca nechali poslať až do vyše deviatej, kým sa Slávi s Luckou a Jarkom nasáčkovali k pánovi meteorológovi, ktorý im s radosťou všetko povysvetľoval. Slávimu sa najviac páčila sklenená guľa “slnkomer” merajúca východ slnka. Vyzerala ako nejaká magická guľa starej čarodejnice. Jeho prístroje ukazovali -20,8°C, čo boli stále príliš chladno na spustenie lanovky. Keď som vstala ja a popasovala sa s raňajkovou klobáskou, čo mala takmer 30 cm, tak mi to ukecaný Ľubko zopakoval ešte raz.

„Tak na takéto pracovné prostredie musí mať človek povahu,“ skonštatovala som. 16 hodín denne pri meracích prístrojoch, 8 hodín spánku.

„Ale ja to mám rád,“ usmial sa. **„Mám rád spoločnosť a kolektív, ale keď sme dvaja, to je už veľa.“**

Sledovala som obrazovku. Teplota rástla na -19,7, ešte chvíľu a pôjdeme. Zároveň som sa dívala na tohto človeka, ktorý svoju prácu má rád. Ale

keďže nie je zaplatená, musel chodiť ešte aj na brigády do Rakúska, aby zabezpečil svoju rodinu. Celá jeho meteorologická stanica vyzerala ešte ako z socialistických čias. Nábytok, počítače, ešte aj on sám tak pôsobil. Až sa mi ťažko lúčilo.

Potom som vyliezla do hviezdárskej kupoli, kde nám nadšený a rovnako introvertný astrofyzik vysvetlil, ako merajú žiarenie slnka a rôzne častice, ktoré do našej atmosféry prilietajú z vesmíru. Pri „**preklápaní magnetických polí slnka**“ bol úplne nadšený. Dozvedeli sme sa i to, že naše slnko je možno v dvojičkovom vzťahu s inou hviezdou, ktorá ovplyvňuje jeho žiarenie. Vonku ustával vietor a vyšlo slnko. Možno by sa tú noc dalo aj pozorovať hviezdy a zelená kométa, no my sme vedeli, že po nás skoro pošlú lanovku, teplota dosiahla potrebných $-19,5^{\circ}\text{C}$, pri ktorých sa dá bezpečne zfunkčniť.

Nikomu z nás sa dolu nechcelo. Ešte by sme ostali a dozvedeli sa omnoho viac. Bolo nám spolu dobre. Slnko zalievalo prudký svah a objavovali sa prví lyžiari. S Jarkom a Luckou sme si dali kapučíno a rozlúčili sa.

Týždeň na to nás čakala „šiška párty“. Tento rok sa skúšanie nového cesta neoplatilo (cesto so šľahačkovou smotanou), lebo boli take akoby prázdne a pripálené. Ale nesťažoval sa nikto.

Maurícius (23.2. -7.3.)

Pred 13 rokmi som dala 24 hodinovú cestu na Nový Zéland s dvomi deťmi ľavou zadnou. Pri druhom lete Paríž – Réunion som myslela, že by som si chodidlá vopchala aj do dverí, len aby som sa cítila lepšie. Deti sedeli ticho so slúchadlami na ušiach na 3 sedadlách vedľa mňa. Už ma v podstate ani nepotrebovali. Prvý let do Paríža im prešiel rýchlo. Ten druhý z časti aj prespali, iba ja jediná som bola hore. Keďže v Paríži potrebovali 2 hodiny na výmenu pokazenej súčiastky klímy, nestihli sme let z Réunion na Maurícius. Predpokladám, že sa nad nami niekto zľutoval a na ďalší let nás nechali čakať iba 3 hodiny. Vonku bol dusný lepkavý vzduch, aký si pamätám z Číny.

Po 25 hodinách sme s úsmevom vystupovali a hnali sa do autopožičovne. Mali sme šťastie, lebo pondelkový a utorkový cyklón spravil bordel v rezervačkách a ušlo sa nám auto. Jediným prekvapením bola jazda naľavo...ani nás nenapadlo si to dopredu overiť. Aj napriek únave to tato zvládol a ponorili sme sa na cesty cez polia cukrovej trstiny. Ostrov nám prišiel čistý, nádherne udržiavaný a pohodový. Ved' aj pri preberaní kľúčov nám povedal pán: „*Vítajte v raji!*“

Už pomaly začínam mať ten pocit. Villa Karel na opustenej pláži bola nemalým prekvapením. Očakávali sme nátesk ľudí, tu však nik nebol...teda okrem škrekotu farebných vtákov a skrývajúcim sa krabov na pláži. Dom je priestraný s kopou izieb a záhrada má dvere na úzku pláž. Pokoj, všade je pokoj. Každý sa môžeme zavrieť do inej časti domu, v prípade, že bude ponorková choroba. Všade samá .

Deti sa hned' nasáčkovali do vody a ja som si na chvíľu oddýchla, aby som načerpala silu na veľký nákup. Toto bol počas letu nervózny. Naozaj je toho veľa: odstraňovanie problémov pri spúšťaní reaktora, podpis rezervačky na nový dom a posunutý let....

V pondelok sme mali podpisovať rezervačnú zmluvu, ale zistili sme, že na vedľajšom pozemku chce sused postaviť dlhý slíž – dom, ktorý by nám to tam špatil. Tak sme sa rozhodli nepodpísať. Kvôli cyklónu nám však posunuli let, tak sme v utorok po vyjasňovačkách so susedom, zmluvu podpísali.

Nákup potravín prebehne bez väčších komplikácií a odchádzame s natrieskaným košíkom a nádejou,

že si vystačíme aspoň 3 dni. Naše kobyľky už toho riadne zjedia... V košíku sú aj 3 fľaše vína. Tato zrušil sladkosti a sladké nápoje, bude diéta, lebo sa mu po zime nejako nezdáme. Za nákup sme zaplatili asi toľko ako doma. Nie je tu lacnejšie. Kým sa do tmy šplehocú vo vode, ja len tak chodím a prekutrávam kúty, cestičku popri pláži aj more. Viem, že dostať ich do postele bude dnes náročné. Tato zalomil na terase. Konečne môže začať oddychovať. Zaslúži si to.

Piatok Les couleurs de terre

Tak dobre som už dávno nespala. Dokonca aj deti boli ešte o 10.30 v posteliach. Iba tato pobehoval po dome s metlou, aby dostal preč všetok piesok, čo sme prvý deň nanosili dnu. Spravila som si šálku vanilkového čierneho čaju, naliata si doň mlieko ako správna Angličanka a posadila sa na lehátko, aby som si užila tyrkysové odtiene vody. O chvíľu vybehla rozospatá Gwen, že ide do vody...v pyžame. V noci nás zobudila silná búrka, no teraz po nej nebolo ani stopy. Deti sa báli prejsť samé plytkú časť vody cez riasy a koralý, aby sa dostali asi 200 metrov od pláže na miesto, kde bol iba piesok a viacfarebné koralý. Nikoho som nenatrela, lebo slnko mi prišlo prislabé, chytila som mobil do ruky a hybaj cez vodu, ktorá bola miestami po kolená a inde až po pás. Gwen sa ma držala, ako kliešť, bála sa tmavých miest. Arlie s tatom sa od nás rýchlo vzdialili a preskúmavali každé zákutie. Ani ja som neodolala a strkala som hlavu do vody. Našli sme kopy krásnych červených a fialových ježkov, či ružové koralý. Vo vode mi bolo teplejšie ako vonku, má hádam aj 30 stupňov.

Hneď po návrate som zabudnuté nakrémovanie oľutovala. Obe s Gwen sme začínali chytať farbu papriky... Nebol čas na ľútosť, lebo nás čakal výlet do Národného parku „23 couleurs de terre“ (23 farieb zeme). Boli sme tam do 20 minút autom. Na obrovskom priestore bývalej džungle sa rysovali cestičky pomedzi fliáčiky stromov a všadeprítomné laná na zippliny. Väčšina zamestnancov boli Indovia...mám pocit, že tvoria majoritu obyvateľov (áno, zistila som, že až cez 70%). Ukázali nám atrakcie aj s cenami. Boli sme ochotní ísť zaplatiť si „Nepálsky závesný most nad džungľou“, ostatné nám prišlo zbytočne drahé. Deti boli dnes v mizernej nálade, tak sme ani nemali nejako čas prebrať, ako sa zo závesného mosta cítia, iba dostali zaist'ovacie skoby a šup do auta, čo nás vyviezlo na kopec. Šla som ako posledná, a bol to zážitok, aj keď niekedy, keď mostom triaslo, som mala dosť.

„Mami, tak hrozne som sa bála. Arlan na mňa tlačil, aby som sa ponáhľala,“ oznamovala mi na opačnej strane uplakaná Gwen.

Arlan sa uškŕňal. Ostatné miesta boli už pohodlnejšie. Kým Gwen naháňala sliepky po lúke, Milla skúmala obrovskú korytnačku. Potom nám bolo treba už sa iba „prechodiť“ ku lávovej vyvrenine rôznych farieb. Prijemná cestička viedla džungľou. Viem si predstaviť, ako by som si vzorku z každého stromu a rastliny

zobrala domov...tak sa mi všetky páčili. O lávovej vyvrenine sa píše, že je tam jej 23 odtieňov. No ja som videla nanajvýš 5, ale pekných. Pri vodopáde sme si dali neskorý obed, po ktorom sa deťom rozviazal jazyk. Arlie má fázu: **„Nefoťte ma!“** a tato má problém to rešpektovať. Ja si pozornosť získavam aspoň pusinkami...tak už mám dvoch pubert'akov. Po ceste späť Milla ešte pomasírovala korytnačku. Bola napoly v kaluži vody a náramne sa jej to páčilo.

Po návrate bežali deti rovno na pláž a ja som im chytala úlohy, čo treba každý deň prejsť. Určite si to budú pamätať na celý život, že ani na dovolenkách som im nedala pokoj...no, čo už, keď majú po

prázdninách hneď testy z posledných 2 mesiacov® Tato nalieva víno a počúvam, ako deťom hovorí: „*Maminka je najlepšia.*“

„*Pokračuj, ak si chceš vyžehliť svoje štekание,*“ usmejem sa. Dnes bol znova nervóznejší, keď sa veci nediali okamžite, napríklad, keď som pri navigácii neskoro povedala, že treba odbočiť. Alebo nás jednoducho potreboval pokritizovať.

„*Mamička je najšikovnejšia, najmilšia, naj...*“ pokračoval. Naozaj sa snažil.

Ak sa večer na oblohe odhrnú mraky, je vidieť milióny hviezd a neznámych súhvezdí. Dokonca sme s Millou spozorovali aj Mliečnu dráhu. Nad hlavou nám prelietavajú iba ovocné netopiere.

Sobota Vanilkový park

Ukrytý medzi poľami cukrovej trstiny, ukrýval park s názvom Vanilkový veľkú botanickú záhradu, vtesnanú priamo do džungle. V povetří síce nevoňala vanilka, ako som očakávala, ale kvitnúce palmy šíрили tiež príjemnú vôňu. Hneď na začiatku sa deti odfotili s malými krokodílmi. Mali previazané tlamy, čo sa deťom nepáčilo. V ďalšej, otvorenej časti sa pásli nespočetné množstvá korytnačiek. V roku 1800 boli na pokraji vyhynutia, no potom sa o ne začala

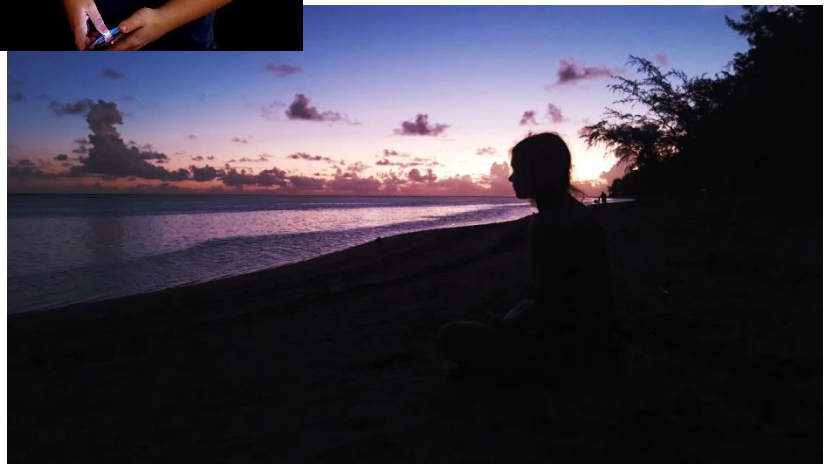
zaujímať vláda, pretože ich neprítomnosť menila flóru ostrova a teraz ich táto škôlka vypúšťa do voľnej prírody stovky ročne. Deti pobehovali medzi kopou korytnačiek a nevedeli si vybrať, ktorú nakrmiť. Gwen konečne pochopila, čo znamená vybrané slovo po R : ryčať, keď sa 2 korytnačky veľmi hlučne pári. Milla by si jednu hneď aj adoptovala a Arlie sa nás snažil presvedčiť, že nám ju určite dovoľia zobrať do lietadla.

Pri krokodíloch sme sa dlho nezdržali, skôr sa nám páčilo „Insektárium“

s neobyčajne bohatou zbierkou motýľov, chrobákov aj pavúkov. Gwen mi zahltla pamäť telefónu, toľko fotila. Ešte sme sa trochu potmolili, ale horúčava s vlhkosťou spravila svoje a deti si želali už iba ľadovú drť a chládok. Po ceste som v lekárni kúpila aloe vera gel na spálené chrčty – už ich máme všetci, a niečo na bolesť hrdla. Keďže spíme pri zapnutej klíme, tato sa zobudil s bolesťou v krku.

Zvyšok dňa už deti iba šantia v záhrade.

Snažia sa otvoriť kokosový orech, čo spadol zo stromu, ale nedarí sa im. Arlie zdvíha veľký balvan a púšťa

ho s nádejou....no, nič. Milla si kreslí na pláži až do oranžovo-fialového západu slnka. A ja pripravujem večeru a počúvam spev z vedľajšieho domčeka. Je to nejaký dom dôchodcov a 2x denne tam majú bohoslužby. Aj by som šla, no, nedá sa, je to iba pre nich.

Nedeľa Rochesterove vodopády

Vstávame a chodíme spať podľa Slovenského času. Spať o polnoci a vstávať o 10-11 pred obedom. Takže začínam varením obeda. Dnes sme hneď po obede zašli s tatom a Gwen šnorchlovať. Gwen doteraz ani za svet nechcela potápačské okuliare, iba plavecké. Konečne dnes zobrala potápačské a aj trúbu na dýchanie. Do 5 minút sa vžila a bola ako rybička. Asi 200 metrov od pláže sa jej šnorchlovanie tak páčilo, že som počula jej neustále radostné híkание, čo vydávala do šnorchlu. Tato našiel morskú uhorku, a keď ju koralom poštekli na brucho, tak vystrelila z otvoru na konci tela dlhé biele chápadlá – presne ako medúza. Gwen našla veľkého šedého trojzubca, o ktorom si myslela, že je to tuleň.

„Taký bol zlatý....!“ rozprávala každému zvyšok dňa. Zaujímavý bol obrovský pichľavý fialový ježko. Teda možno to bol ježko, alebo slimák, či hviezdica. Na breh sa jej ani nechcelo.

to bol ježko, alebo slimák, či hviezdica. Na breh sa jej ani nechcelo.

Frajerka by sa tam vrátila hneď: „*Ukážem vám všetko. Je to fantastické. A je to úplne jednoduché, nemusíte sa báť*“,“ lákala súrodencov.

Keď sme sa vrátili, nálada pri tinedžeroch bola lepšia. Predtým sme mali scénu pri obede kvôli telefónom (s prevracaním očí a plačom). Teraz boli ochotní ísť na výlet k Rochesterovým vodopádom. Cesta k nim bola krátka cez trstinové polia. Kým v nich bola páľava, v tieni stromov rastúcich okolo vodopádu bolo príjemne. Tato hneď kúpil očistený ananás a kokosový orech a chvíľu sme sa kochali nádherou.

Od vodopádov sme mali cestu na pláž Gris Gris, kde mala byť skala, čo vyzerá akoby plakala, keď ju ošpliechajú vlny. Nech sme tam behali ako sme chceli, nenašli sme tú skalú, ale aspoň sme sa pokochali divokými vlnami a krajinou, čo nám pripomínala Nový Zéland.

Pondelok Le Morne Brabant

Na horu Le Morne Brabant (pamiatka UNESCO) sme sa vydali po 6 ráno. Iba my dvaja, deti sme nechali spať. Za chrbtom nám vychádzalo slnko, a kým sme sa doterigali poľnou cestou popri pláži na skryté parkovisko, už bolo dosť teplo. Cesta bola zavretá až do odvolania, tak sme preliezli plot. Čo iné nám ostávalo? Krátko sme očami zoskenovali mapu výstupu a pustili sa do rezkeho tempa, z 0 na 556 metrov. Cestička džungľou bola ešte mokrá po cyklóne, všade to voňalo kvetmi a žilo. Aj makaky si nás prišli pozrieť. Vedela som, že ak budeme mať pred sebou nejakú skupinku, určite ich budeme predbiehať. Predbieli sme prvú, druhú aj tretiu skupinku a za

polovicou som už mala dost'. Od 2/3 nás čakalo lozenie po skalách. Laná, či reťaze by sa celkom hodili. No, museli sme si vystačiť i konármi a koreňmi. Slávi mi ani neprišiel nachladnutý, trielil ako šíp. Pohľad zhora, z malej plošinky s krížom, nám ukázal celú lagúnu, ktoré vyzerá ako optický klam podmorského vodopádu, ako na dlani. Plytčinky, riasové koberce, korálové útesy, to všetko hralo odtieňmi azúrovej. Na tata prišla veľká a či chcel, či nie, musel ísť.... predviedol maskovacie umenie v plnej kráse, aby žiadnemu zo štvorajúcich sa turistov neskazil zážitok. „**To ten jogurt, čo som mal na raňajky...**“ roztomilo tvrdil, keď si použité trenky balil do sáčka. Opere si ich sám, zastrájala som sa v myli.

Cesta späť bola príjemná, ale už horúca. Pri bráne nás čakal rozzúrený strážca a vyhrážal sa nám, že na nás zavolá políciu. Napokon nás nechal prejsť. Naspäť to bola iba pol hodina a na polceste sme

zistili, že nemáme foťák. Museli sme sa vrátiť. Jediná možnosť, čo Slavinovi napadla bola: „**Musel som ho nechať na kapote auta a potom musel spadnúť, keď sme vychádzali z parkoviska.**“

Žiaľ, už sme ho nenašli. Bolo mi Slávina ľúto. Hneval sa. Prišiel o nový foťák aj o fotky.

Doma nás už čakali opice a nechceli veriť, že sme foťák mohli stratiť. Tato zobral Arlieho šnorchlovať a ja som pripravila obed, aby sme hneď potom mohli ísť do zátoky Blue bay – morského národného parku. Odchytili sme si hneď prvú loď s preskleným spodkom, čo nás mala zobrať na šnorchlovanie okolo zálivu. Cez dno sme hneď videli, že koraly sú väčšinou mŕtve, bez farby. Rýb bolo pomerne dost'. S kapitánom som žartovala, že si želim aspoň 2 korytnačky a do 5 minút zastal, že:

„**Chytró skáčte, sú tu 2 korytnačky!**“

Milla nelenila a naozaj, hneď ich začala prenasledovať. Nasledoval zvyšok trupy, iba ja som ostala, aby som ich fotila. Kým som skočila do vody, už boli preč. Gwen ostala so mnou, lebo sa bez rukávnikov necítila bezpečne, aj keď vie plávať. Kapitán jej dal vestu a bolo jej lepšie, ale aj tak mi trvdila: „**Ja panikárim, necítim sa tu isto, radšej chcem ísť na loď.**“

Hodina prešla rýchlo a žiaden iný zázrak sme v zátok mŕtvych korálov už nevideli. Ale za cenu 8 EUR na osobu sa viacej očakávať asi nedalo. Po ceste spať sme v stánku pri ceste nakúpili očistené ananásy, mangá, papáju a mini banány. To je najlepší snack. Tato vbehol do obchodu s rybami a prišiel s niečím zamrznutým. Keď som to doma otvorila bola to papagájová ryba dovezená z Indonézie. Ak máte iba soľ, cibuľu, cesnak a kilo rajčín, tak veľký zázrak nevyrobíte. No tento sa celkom podaril, aj keď mdlé mäso nevyraznej ryby nezmenil. Pochutili sme si všetci. Po večeri Arlie s Gwen lietajú na mope a metle okolo domu a na pláž. Hrajú sa na Harryho Pottera. Milla potrebuje rozprávať.

„**Za všetko sa cítim vinná. Spím, tatovi to vadí. Som na mobile, vadí to. Aj veľa jem, aj to vadí...**“ rozplakala sa. Hm, v podstate mala pravdu. Tato je kontrolór a kriticky sa vyjadri k mnohým veciam. Tak sme mu to museli podať aj z tejto strany. Nie je jednoduché byť rodičom, ani dieťaťom.

Utorok Sťahovanie

Nakoniec sme začali baliť hneď po zobudení...čo bolo až okolo 10. Spala som s Gwen a Arlie s tatom. Ja so toho veľa nenaspala, lebo Gwen sa v noci zobudila so zapchatým nosom. Pobalili sme dosť rýchlo a naložili sa do auta v dobrej nálade. Čakala nás krátka cesta, iba pol hodiny popod hory Le Morne na západné pobrežie ostrova v časti Flick Flack. 4-izbový apartmán je v hodnom poschodí domu. Pod nami sú 2 menšie byty, kde sú 2 rodiny. Ale iba naše deti skáču do bazéna a sú hlučné. Ostatné deti sú príliš malé, ako mi referovala Gwen.

Hneď po usalašení sa, sme šli na veľký nákup. Vmestil sa nám do 3 krabíc a na naloženie do auta sme museli čakať pár minút, lebo lialo ako z krhly. Búrka, čo sa dohnala od kopcov bola riadna. Stále bolo však sparno a teplo. Posedeli sme si vonku a potom prebehli s krabicami do auta.

Po obede sme šli na cíp ostrova, kde sa pod morom nachádza podmorský vodopád. Voda, akoby padala do hlbín mora. Samozrejme, že z pláže tento fenomén nie je vidno. Pláž je pekná, piesková, no, vo vode nie je takmer žiaden život. Mŕtve koralové a pár rybičiek. Smutné.

Večera na terase pod horou Le Morne a pri západe slnka. Deti si od nás potrebujú oddýchnuť, tak sa ideme prejsť a skončíme v blízkom bare na drinku. Tato si veľmi neoddychne, veľa rieši a rozmýšľa nad domom. Treba revíziu a znalecký posudok, potom hypotéku.... Ide to postupne, ale zaberá mu to myseľ, tak je stále nervózny a ukričaný. Aspoň trochu vypoľ.

Streda NP Charamel

Ned'aleký národný park pri dedinke Charamel bol na štýl čínskeho turizmu. Autom sa dalo vyviezť úplne všade, takmer žiadne chodenie. Nemám to rada. Jasne, park bol krásny a asi nechcú, aby im ľudia po ňom behali, ničili, lámali, alebo bralitomu všetkému rozumiem, iba potrebujem aj trochu objavovať. Pri najdlhšom vodopáde stačilo prejsť asi 20 metrov z parkoviska na výhľadový bod. Bol divoký a nedostupný, no do auta som sa vracala našťavaná, že sme si ani nepochodili. O niečo lepšie to bolo v Parku 7 farieb – kde je

odokrytá farebná láva. Jej farby boli omnoho jasnejšie ako tie, v parku 23 farieb, kde sme boli minulý týždeň. Keď vyšlo slnko, vynikla hlavne fialová. Aj deťom sa páčilo. Najmä to, že o 20 minút sme boli hotovo a spať v aute.

Dnes sme s Milou dali dvojité menu – cestoviny s hráškom a kuracím mäsom a krevety na zázvore, cesnaku a citrónu s rajčinovou ryžou. Lepšie ako v reštaurácii. Zalizovali sme sa všetci. Trochu

oddychu a poobede sme sa všetci tešili na pláž. Dnes bolo jasno a čistá voda lákala. Boli sme aj šnorchlovať,

no takmer prázdne more ma nebaví. Decka sa vo vode prehrali ďalšie 2 hodiny. Keď Gwen vyšla, mala rozmočenú kožu na prstoch. Sem-tam sa pohádali s Arliem, čo je už bežná rutina, ale inak boli na seba milí. Gwen si zobrala do vody prázdnu fľašu.

„Nedočiahne, tak ju mám ako koleso,“ jednoducho mi odpovedala na otázku, prečo pláva s fľašou. Na večeru som im sľúbila hranolky a kuracie nugety (mrazené). Boli tak spokojní, že nenamietali na tatov plán:

„Zajtra ráno pôjdeme s mami na túru. Vyjdeme najvyšší vrch ostrova. Kto chce ísť s nami? Kto sa obetuje prvý? Lebo každé ráno pôjde jeden z vás so mnou.“

Deti sa začali dohadovať a vyberať si z navrhnutých možností. Každý chcel tú najľahšiu

a najkratšiu. Aj zabudli protestovať, že nechcú ísť. Gwen si vybrala ísť zajtra s nami. Žabina malá. Makačka.

Štvrtok Black River Peak

Raňajšie vstávanie bolo o čosi jednoduchšie, no, Gwen sa zobudiť nedala, tak sme vyštartovali bez nej. Cesta viedla hustou džungľou a chodník bol úzky. Predpokladám, že stačí pár dní a je zarastený. Tato šiel prvý, tak vychytil všetky pavučiny a jeden z pavúkov bol riadny kúsok. Taký štvorcentimetrový, s pekným modrým bruškom. Po včerajšom daždi bola zem mokrá a šmykľavá. Laná v poslednom úseku boli na nezaplatenie. Na najvyšší Black River Peak 828m sme sa predrali cez hustý porast takmer za 1,5 hodiny, ako to vravel internet. Ale výhľad stál zato. Videli sme na všetky strany. Naspäť sme

sa šmýkali a držali sa stromov a lán.

Doma nás čakali čerstvo zobudené deti. Tešili sa na pláž. Poobede sme šli preskúmať tú plytkú, neďaleko Le Morne. Dalo sa ísť aj hádam do pol kilometra a voda bola tak po pás. Bola to ako prechádzka medzi korálové ekosystémy. Konečne sme mohli vidieť, zdravé a rastúce koral, ktoré mali aj farbu a neboli zničené. Niektoré väčšie, iné menšie. S rybami, ježkami, slimákmi, uhorkami. Dokonca sme našli obrovskú hrubú hviezdicu, či ploskú rybu, ktorá nám unikala. Utekať sme sa museli pred sivými rybkami, čo si udatne bránili svoj koral. Veľmi sa mi tam páčilo, ako aj všetkým.

Piatok Port Luis

V tom najlepšom hlbokom spánku ma vyplašil v noci Slavomír. Zrazu sa strhol, zažal svetlo a zakričal: „*Pozri aký šváb na mňa z klímy skočil!*“

Naozaj, po závese liezol tlstý 6-cm dlhý šváb. Keď v noci zapol klímu, šváb na neho spadol, lebo leží presne pod ňou. Tato švába zlikvidoval šľapkou, ale zaspávala som už ťažšie. Predstava, že aj na mňa môže nejaký spadnúť, nebola najpríjemnejšia.

Ráno sme sa znovu chceli vrátiť do lagúny na potápanie. Doobeda nebol odliv ako včera, tak sa dalo skôr šnorchlovať. Tato zobral telefón do plastového obalu na jeho použitie pod vodou, ale nedôveruje mu. Ak chce fotiť, radšej ho z obalu vytiahne. Arlie s Gwen ostali na brehu strážiť auto a naháňať rybičky. Korálové útesy boli dnes ešte živšie. Hemžili sa farebnými rybami – našli sme i červené s veľkými čiernymi očami s názvom ryba vojak. Do Slava sa pustili odvážne čierne a d'obali mu do nohy. Jedna sa odvážila ho hryznúť aj do chrbta, keď sa jej vopchal do stredu koralu, lebo zbadal malú murénu.

Poobede sme sa konečne vybrali do hlavného mesta Port Luis. Neuvedomili sme si, že je piatok, koniec pracovného týždňa a na posledných 15 km nás prekvapila hustá premávka a zápchy. Pozreli sme si iba časť v strede pri prístave, ktorá je vybudovaná iba nedávno. Moderné budovy s kopou obchodov na prízemí a kanceláriami v horných poschodiach s výhľadom na oceán. Na jednej z uličiek sa dá obdivovať farebná strecha vyrobená zo zavesených dáždnikov. Po večeri som to

skúsila na tata:

„*A teraz by si ma mohol zobrať pod tie dáždniky, tam ma zatočiť, romanticky mi kukat' do očí a Milla by nás odfotila....*“ Všetci stíchli a dívali sa na tata. Usmial sa a zašvitoril:

„*Zatočím ťa a vyhodím až na mesiac, pozri tam je.*“ Nasledoval výbuch smiechu. Skúsila som to na neho ešte raz, ale nedal sa nahovoriť. Ale už má konečne uvoľnenú náladu.

Cieľ výletu bol nakúpiť darčeky a najesť sa. Ten prvý sa nám podaril pomerne úspešne a na večeru sme zakotvili na mäsovú tortilu, čo bola veľká chyba. Tiekla z nej masť, či olej. Deti chuť vykompenzovali vafľami a boli spokojné.

Sobota 828m po druhé

Slávi odišiel do obchodu, kúpiť teplé bagety. Arlie sa pritmolil ku mne do spálne s úsmevom a otázkou, kam šiel tata. Moja odpoveď ho potešila, dodal:

„*Takže sa nejde na žiadnu túru?*“ zasvietili mu očká. Tato im sľúbil súkromnú túru, iba on a Milla s Arlanom. Ja som mala ostať doma s Gwen. Tato dokvitol s bagetami a za 10 minút zakričal:

„*Pripravte sa, za desať minút odchádzame do Black Gorge.*“ Arliemu spadla sánka. Tak sme sa s Gwen ponúkli, že sa tiež pridáme na túru. Všetci sme mali dobrú náladu. Tato nás odviezol ďaleho za Chamarel a vôbec som netušila, kam sa ide šľapať. Až keď sme boli už odparkovaní a začínali vchádzať do džungle, tak tato povedal, že ideme predsa na najvyšší vrch. Radšej som zavrela ústa a pripravila sa na sťažnosti. Prekvapivo viedla cesta z tejto strany striedavo dolu a hore kopcom. Cestička bola širšia a vyšľapanejšia. Arlie s Millou sa držali vpredu a Gwen so mnou. Od polky sa začala sťažovať, ale napredovali sme aj napriek tomu dosť rýchlo a nebolo to až tak náročné, ako prvou cestou. Posledný úsek, štvoranie sa za pomoci lán, tiež zvládli všetci. Hore sa zvalili na výhľadovú lavičku a všetci sa smiali. Gwen nám ukázala otlaky na oboch nohách. Keď chcel tato fotku a Arlie sa nechcel usmiať, Milla mu dala:

„*Arlie, myšli na Coca Colu, ktorú dostaneme za odmenu,*“ a Arlie vyčaril úsmev ako filmová hviezda. Tato vie ako ich motivovať. Všetci dolepení, špinaví, a mysleli na Colu, ešte aj Gwen. Cesta dolu už bola zábava. Gwen bežala vpredu a Arlie s Millou ma zabávali hlúpostami čo hovorili:

„*Smrđím ako tuniak,*“ zahlásila Milla. Fakt som sa na nich nasmiala. Arlie zabudol na všetky komáre, čo ho štípali. Ani neviem za aký čas sme spravili cestu hore dolu.

Po ceste späť sme si ešte pozreli Alexandrove vodopády a nakúpili darčeky v stánkoch pri výhľade na Údolie Black river (Čiernej rieky). Deti aj my sme boli spokojní. V obchode im tato kúpil sľúbenú odmenu – Colu a zvyšok dňa iba vegetíme doma. Pozreli sme si francúzsku komédiu a dala som oprat'. Stihlo aj spfchnuť, takže na pláž nebol ani čas.

Tato sa večer oholil po sto rokoch žiletkou a Milla ho nazvala „bábätkovská tvárička“. Vyzerá ako mladý chlapec.

Nedeľa Upršaná nedeľa

Ráno sme sa zobudili do dažďu. To Gwen vôbec nevadilo. Bola aspoň hodinu v bazéne. Okolo obeda pršať prestalo, tak sme sa chceli rozlúčiť s korálovou zátokou. Prekvapilo nás koľko bordelu tam zrazu bolo. Cez víkend tu rodiny chodia piknikovať na pobrežie. Je však zarážajúce koľko odpadkov po sebe zanechajú. Tato najprv musel vyčistiť okolie, aby vôbec rozprestrel deku a zavesil hamak. V tom bolo najlepšie, keď pršalo. Pridali sa k nám aj 2 starí kámoši – psy. Milla zistila, že rozumejú aj po

anglicky a slovensky: „*Sadni a daj labku!*“

A tak na nás striedavo svietilo, fúkalo a pršalo. Nedali sme sa odradiť a vydržali sme takmer 4 hodiny. Asi nikomu sa nechce ísť naspäť, tak sme si chceli užiť čo najdlhšie. Zvyšok večera bol voľný program. Každý chytil telefón a niečo si na ňom robil. Dokonca aj ja som si pozrela nejaký čínsky film na youtube. Medzitým sme s Millou navarili – krevety s ryžou a kuracie nugety s cestovinou. Dnes bola rada na Arlieho na umytie riadu a už neprotestoval. Ešte týždeň a hádam by to robil aj rád. Po večeri sa nás pýtali, či sme niekedy boli blízko rozchodu, aké je to byť tak dlho spolu. A my sme na oplátku chceli vedieť, ako si predstavujú svojich budúcich partnerov a manželku. Nedostalo sa nám jasnej odpovede, ale podľa ich otázok....sa hádam raz budú chcieť zaviazať.

Pondelok Cesta cez ostrov

Pondelok mal byť oddychový deň – príprava na 11 hodinový let. Do obeda sme trochu spratali byt, pobalili kufre, zabalili darčeky. Na obed sme zošrotovali zvyšok nakúpených zásob. Milla dodala: „*Cestovinu nechcem vidieť aspoň mesiac.*“ A ostatní s ňou súhlasili.

Krpci skákali 2 hodiny do bazéna, medzi kvapkami dažďa, čo sa sem-tam spustil. Poobede sme mali mobilovú chvíľu a po štvrtej sme sa naložili do auta, aby sme sa cez stred ostrova dostli na letisko. Prehánky spôsobili, že prechod džungľou bol zahmlený a mýtický. Keď sa na náhornej plošine hmla trochu rozostúpila, mohli sme si vychutnať na krátko ostrihané, zelené čajovníkové polia. Nachádzajú sa tu tradičné plantáže ešte z koloniálnych čias, ktoré zásobovali Anglicko čiernym čajom. V obchodoch som takmer ani iný nevidela. Väčšinou je čierny s vanilkovou príchuťou. Ovocných a zelených je málo.

Prešli sme aj okolo obrovských hinduistických sôch, ktoré v hmle pôsobili ako z iného sveta. Škoda, že sa nedalo ísť von a poprechádzať sa okolo jazera, strácajúce sa v hmle.

Mestečká, ktorými sme prechádzali boli už ošarpanejšie ako tie pri pobreží.

Keďže sme ešte mali čas, tak sme si skočili do obchodného centra blízko letiska, kde deti dostali odmenu – McDonalda. Ja som sa radšej potúlala po obchodíkoch, aby som si nasal ešte nejaký typický kúsok do šatníku.

Let bol celkom fajn. Aby som nemala mravcov v nohe a nepotrebovala nimi stale hýbať, vyzula som ponožky a na moje prekvapenie som aj na pár hodín prespala. Všetci sme to nejakو zvládli lepšie a čas prešiel rýchlejšie. V Paríži sme museli čakať 4 hodiny. No o 15 hodine poobede sme už spokojne zaparkovali pred domom. Ďakujem.